

## คำกล่าวให้โอวาท

ในพิธีปัจฉิมนิเทศนักศึกษา ประจำปีการศึกษา ๒๕๕๓

ของ รองศาสตราจารย์ ดร. ประหยัด โภคสิทธิ์ยกุล มหาวิทยาลัยมหิดล

วันศุกร์ที่ ๔ มีนาคม ๒๕๕๔ เวลา ๑๐.๓๐ น.

ณ หอประชุม ศาสตราจารย์ สดางค์ มงคลสุข

\*\*\*\*\*

ว่าที่บัณฑิต ของภาควิชาชีววิทยา คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดลที่รักทุกคน

กิจกรรมในวันนี้จัดขึ้นเพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมและเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้รับการถ่ายทอดประสบการณ์ใหม่ๆก่อนที่จะจบการศึกษาและออกไปใช้ชีวิตในการทำงาน ทั้งนี้ก็เพื่อเตรียมความพร้อมของทุกคนที่จะจบการศึกษาในปีนี้

ทุกคนคงอาจจะพอลำ ความรู้สึกตื่นเต้นของวันแรก ที่ได้เข้ามาเป็นนักศึกษาของ มหาวิทยาลัยมหิดล หลังจากนั้นก็ได้เล่าเรียนจนจบการศึกษา ซึ่งหลายคนเรียนจบภายในเวลา ๔ ปี แต่ก็อาจจะมียางคนที่ใช้เวลาเรียนมากกว่า ๔ ปี

อย่างไร ก็ตามความคิดของแต่ละคน คงแตกต่างกันไปตามพื้นฐานของแต่ละบุคคลซึ่งอาจจำแนกได้ดังนี้

1. รู้แน่นอนว่าจะทำอะไร -- ซึ่งคงมีเป็นส่วนน้อย
2. คิดไม่ออก หรือ ตัดสินใจไม่ถูกว่าจะไปทางไหนดี -- ซึ่งคงมีเป็นส่วนมาก
3. มีความกังวลต่ออนาคตข้างหน้า

ความรู้สึกนี้เกิดขึ้นกับอาจารย์ซึ่งจบจากที่นี่เช่นกัน ซึ่งอาจารย์ในสมัยนั้นได้คุยปรึกษากับเพื่อนๆ เท่านั้น เพราะไม่เคยมีการจัดงานปัจฉิมนิเทศอย่างเป็นทางการให้กับเหล่าว่าที่บัณฑิต เหมือนอย่างตอนนี้ ถือว่าพวกเราโชคดี ใช่หรือไม่

พวกเราได้พูดคุยถึงอนาคตว่า จะทำอะไรจึงจะเอาตัวรอดได้และตัดสินใจไม่ถูก แต่หลังจากนั้นก็ ได้มีความพยายามหางานทำเพราะ ความรู้สึกในขณะนั้นก็คือ หางานอะไรก็ได้ทำ เพื่อนอีกคนกลับบ้านไปขายของช่วยครอบครัว อีกหลายคนเรียนหนังสือต่อ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าความคิดของแต่ละคนแตกต่างกันไป แต่ในที่สุดหลายคนก็ชอบในสิ่งที่ตนเองเลือกแต่หลายคนไม่ชอบและเปลี่ยนอาชีพไป

ภาวะภายนอกเป็นสิ่งที่อยู่เหนือภาวะควบคุม เราแค่เฝ้ามองแต่อย่าไปวิตก เราต้องคุมภาวะภายในคือตัวเราให้ดี

ในฐานะที่เป็นว่าที่บัณฑิต ถ้าต้องการความมั่นคงในอาชีพ เราต้องมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

**๑. จบมาแล้วมีความรู้เพียงพอ**

**๒. มีคุณสมบัติที่ติดอกเหนื่อจากปริญญาที่ได้รับ เช่น มีความสนใจและกระตือรือร้น การแสดงออกให้เห็นว่ามีความมุ่งมั่นและตั้งใจจริง**

### ๓. บุคลิกภาพ ต้องแต่งตัวให้เรียบร้อยตามสมัย บุคลิกภาพด้านการแต่งกายและการเดิน ต้องดูดี เพราะสิ่งเหล่านี้ถ่ายทอดออกมาเป็นตัวตนของเรา

โดยทั่วไปของการทำงานในองค์กรจะมีคนอยู่ ๒ ประเภท คือ ประเภทที่ ๑) ถ้าหน่วยงานให้สิ่งตอบแทนมากจึงจะทำงานดี และ ประเภทที่ ๒) กลุ่มคนที่คำนึงถึงผลตอบแทนน้อยกว่าสิ่งที่จะทำ ผลประโยชน์ตอบแทนมาทีหลังแต่ความเจริญรุ่งเรืองของหน่วยงานต้องมาก่อน ในจำนวนคนทั้ง ๒ ประเภท คนประเภทที่ ๒ จะประสบผลสำเร็จมากกว่าประเภทแรก เพราะถ้าตั้งทำงานอย่างเต็มที่และขันอาสาหรือยินดีทำ มักทำให้คนเป็นนายยิ่งพอใจ

ปัจจัยแห่งความสำเร็จคือ พฤติกรรมการคิดและการทำงานที่แตกต่างกัน ศิลปะในการทำงานแตกต่างกัน ถ้าอยากประสบความสำเร็จต้องเปลี่ยนวิธีคิดใหม่ ต้อง **CHANGE**

ต้องทุ่มเท และเรียนรู้ว่าศิลปะในการทำงานควรจะเป็นอย่างไร เช่น การทำงานด้วยจิตอาสา การให้ความเคารพนบนอบผู้อาวุโสกว่า เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ต้องไม่มากเกินไปจนเกิดความรำคาญหรือน้อยไป จนน่าเกลียด บางคนชอบพยกหน้าสวัสดีซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่ดี แต่ถ้ายกมือไหว้จะได้รับการไหว้ตอบ จึงต้องรู้ว่าความพอดีอยู่ที่ไหน

หัวใจสำคัญของการทำงานก็คือ หน่วยงานหรือองค์กรต้องมาก่อน ต้องคำนึงว่าผลประโยชน์ของส่วนงานต้องมาก่อนแล้วผลประโยชน์ส่วนตัว จะเกิดตามมาโดยไม่รู้ตัว

ในภาวะของการแข่งขันผู้ที่เข้มแข็งที่สุดจึงจะอยู่ได้ เราต้องมีพื้นความรู้ที่ดี อดทน และทุ่มเทจึงอยู่ได้

ในฐานะที่เป็นตัวแทนของคณาจารย์ทั้งหลายที่อยู่และไม่อยู่ในที่นี่ ขอบอกว่าคณาจารย์มีความปรารถนาดีต่อทุกคน และ ขอเน้นย้ำว่าให้ทุกคนมีสิ่งเหล่านี้ก่อนจะออกไปเผชิญภายนอก

๑) ต้องไม่กลัวที่จะเริ่มอะไรใหม่ๆ

๒) ต้องกล้าที่จะฝัน

๓) ต้องมุ่งมั่นที่จะทำความฝันให้เป็นจริง เหมือนดังคติที่ว่า “ฝันให้ไกล ไปให้ถึง”

ต้องตั้งความสำเร็จเอาไว้ ไม่ว่าจะเป็นอย่างไร

**และสุดท้าย เมื่อจบออกไปแล้วอย่าลืมมหาวิทยาลัย อย่าลืมอาจารย์ เพราะที่นี่พร้อมจะต้อนรับทุกคน กลับบ้านเสมอ เพราะที่นี่คือบ้านที่อบอุ่นสำหรับทุกคน**

สิ่งหนึ่งที่จะขอย้ำคือ ขอให้ตระหนักว่า เรามี เครือข่ายเพื่อน เครือข่ายมหาวิทยาลัยเป็นสิ่งสำคัญ แต่ถ้าไม่มีเราต้องสร้าง เพราะชีวิตประจำวันเราหนีไม่พ้นเครือข่ายอยู่แล้ว

ดังนั้น ถ้าพวกเราทั้งหลายถ้าไม่มีเครือข่าย เราต้องรีบสร้าง ที่สำคัญต้องเป็นคนดี อย่าดำเนินชีวิตในทางที่ไม่ถูกต้อง

ขอให้ประสบความสำเร็จในอาชีพและการทำงานตลอดไป ขอให้โชคดีทุกคน